

Het op de één of andere manier vervalsen van postzegels is al snel begonnen nadat de eerste zegels waren uitgegeven. Vooral de eerste tijd was het voor een vervalser een lucratieve bezigheid. Het verzamelen van postzegels was nog in de beginfase, literatuur ontbrak en de kennis was nog niet zo groot. Daarom zijn er ook een aantal vervalsingen gemaakt waarbij de verschillen zeer in het oog lopend zijn, zoals verkeerde tanding, soms papieren kleurverschillen en ook wel een verkeerd stempel. Dit stempel was noodzakelijk omdat er in de aanvang uitsluitend "gebruikt" werd verzameld.

- *DRUKKER EN GRAVEUR*

In de loop der tijden zijn er knappe koppen geweest die dure zegels op een geraffineerde manier hebben nagemaakt en de bekendste onder hen was een Fransman, Jean de Sperati geheten. De Sperati, geboren in 1883 leerde als jongeman het drukkers- en graveursvak en nadat hij het vak goed onder de knie had begon hij met zijn broer een drukkerij, waarin prentbriefkaarten gemaakt werden. Daarnaast was hij bezeten van de filatelie. Maar dan wel op zijn manier. Hij las alles wat er op filatelistisch gebied gepubliceerd werd en in het bijzonder datgene dat de vervalsingen behandelde. Van elke vervalser wist hij tenslotte wat zijn fouten geweest waren. Niet alleen slordigheid maar ook onvoldoende kennis was de reden van hun falen. Verder kocht hij tweede keus exemplaren van dure en zeldzame zegels en onderzocht deze met de hem ten dienste staande wetenschappelijke middelen. Langzaam maar zeker wist hij alles over postzegels en vervalsingen.

- ECHT OF VALS

Het toeval wilde dat zijn jongere broer fotograaf was en een neef een papierfabriek in Italië had. Alles wat hij nodig had om zeldzame postzegels te gaan vervalsen stond tot zijn beschikking. Zijn techniek was zo meesterlijk dat hij een perfectie bereikte die ongeëvenaard was. Zijn vervalsingen waren zo goed, dat bij vergelijking met echte zegels de vervalsingen voor echt werden verklaard en de echte zegels als vals terzijde werden geschoven. Toch kon de Sperati bewijzen dat de zogenaamde "echte" zegels door hem waren gemaakt.

Naar hij beweerde heeft de Sperati nooit een vervalsing als echt verkocht. Volgens zijn zeggen wilde hij de experts te kijk zetten omdat zij volgens hem te weinig kennis hadden en te weinig opleiding genoten om hun belangrijke taak in de filatelie te kunnen vervullen.

"Met mijn kunstzegels wil ik geen oplichting plegen, maar de verzamelaars van dienst zijn met reproducties van zeldzame zegels om de ledige vakjes in het album te vullen."

Zo verdedigde de Sperati zich voor de Franse rechtbanken, die nooit hebben kunnen bewijzen dat hij zijn vervalsingen als echt verkocht. Op elke zegel die hij afleverde schreef hij op de achterzijde zijn naam met potlood en dat was natuurlijk gemakkelijk te verwijderen. Wat de koper met zo'n zegel deed, was niet zijn zaak.

Het gezichtsvermogen van de Sperati ging met het klimmen der jaren achteruit, zo erg zelfs, dat hij op het laatst blind werd. Zijn technische installatie, zijn procédé, alsmede zijn gehele voorraad vervalsingen verkocht hij aan een Britse verzamelaarsorganisatie. Op 74 jarige leeftijd overleed hij in 1957 in Aix-les-Bains.

A. Bosman